

Ružicina priča

Heeej drage moje Krijesnice,

vidjevši Vašu objavu od jučer za podršku mladima oboljelim od malignih bolesti odlučila sam se podijeliti svoje iskustvo o tome s Vama...

zovem se Ružica, iz Slavonskog Broda sam, imam 24 godine, studentica sam druge godine diplomskoga studija biologije i kemije u Osijeku, i ove godine bih trebala diplomirati...

Moja priča o Krijesnicama počinje u mojoj dobi od nepunih 16 godina (16-tu sam proslavila u bolnici na odjelu za onkologiju), tj. prije 8 godina.

Kada su mi dijagnosticirali malignu bolest, točnije osteosarkom lijeve natkoljenice, nisam puno znala o tome, znala sam samo da nije baš najbolje. Nisam si mogla zamisliti da se to događa meni. Ja da imam karcinom koja do tada nikada nisam bila bolesna. Jednostavno si nisam mogla nikako zamisliti da mene čekaju kemoterapije od kojih će mi otpasti kosa (u mojoj dobi od 16 godina to je bilo jako bitno, ipak u tim godinama djevojkama je izgled jako bitan) i operacije koje su uslijedile. U tom trenutku to sve mi je sličilo na neki san iz kojega se očekujete probuditi svakoga trena. Vjerojatno ste se i Vi slično osjećali.

Moji roditelji koji su uvijek bili sa mnom također su to jako teško primili, ali smo shvatili da je tako kako je i preostalo nam je jedino da se pomirimo s takvom situacijom i da se borimo pa kako bude. Nedugo nakon dijagnoze imala sam biopsiju, te nakon nje moje prve cikluse kemoterapija od kojih sam imala mučnine, otpala mi je kosa, sve kroz što i vi trenutno prolazite.

15.4.2005 imala sam operaciju koju je odlično obavio prof.dr.sc. Kolundžić u kojoj mi je odstranjena dio kosti koji je bio zahvaćen osteosarkomom i ugrađena mi je endoproteza. Nakon operacije nastavila sam s redovnim ciklusima kemoterapija. Ukupno sam primila 18 ciklusa kemoterapija. Kod mene su terapije išle redovno jer mi je krvna slika (koju sam svaki drugi dan kontrolirala) bila uvijek dobra i mogla sam primati redovnu terapiju. Tokom kemoterapija nisam primala krv, plazmu i ostale potrebne stvari koje popravljaju krv, budući da mi je mama stalno pravila ciklu koja je jako dobra za krv (krv sam primila jedino na kraju 18 terapije ja vjerujem da je to od toga što mi je već stvarno bilo dosta svega). Tako da ako je nekada nešto ružno i nije fino za popiti, a mama kaže da je dobro poslušajte ju, ipak mama zna.

Moje liječenje je trajalo godinu dana, moja mama je cijelo vrijeme bila sa mnom, tata kada je mogao. Kući sam odlazila nakon svakoga ciklusa terapije budući da sam se osjećala relativno dobro. Cijela

moja obitelj mi je bila velika podrška i ugađali su mi maksimalno. Nikada od njih nisam osjetila strah ili žaljenje što me je i držalo, a i sam se nikada nisam sažalijevala, od početka sam se pomirila sa situacijom i išla sam do kraja optimističnom i s vjerom u Boga da će sve biti dobro. Borila sam se za sebe jer u takvim situacijama nitko Vam ne može pomoći bolje od samima sebi.

U školu nisam išla niti sam ju pohađala u bolnici jer sam ja tada bila u srednjoj školi. Kad sam bila kod kuće redovito bih otišla u svoju školu u svoj razred kako bih ih vidjela i malo se družila s njima, oni su me također bili velika podrška.

Nakon završetka moga liječenja vratila sam se redovno u školu, nisam niti jednu godinu propustila, sve sam nadoknadila, sve se može kad se hoće. Na štakama sam hodala 2 i pol godine tako je moralo biti, nije mi smetalo sve sam obavljala što sam htjela i bila sam aktivna u svemu što sam smatrala da ja mogu.

Danas sam super, živim normalan život, redoviti sam student, vozim auto, putujem, živim kao svaka normalna djevojka mojih godina. Nikada ne bih rekla da sam ja sve to prošla, jer sama sebi postavljam granice i nastojim se ne ograničiti zbog svega toga što sam proživjela. I dalje redovito jednom godišnje odlazim na kontrole.

P.S. nadam se da sam Vam s mojom pričom unijela bar malo radosti i optimizma u vaše liječenje..

lijep pozdrav Vam šaljem, držite mi se vjerujte da će sve biti dobro...

Ružica